

Kapina täydellisessä maailmankaikkeudessa

“Voi, sinä putosit taivaalta, sinä Kointähti, sarastuksen poika! Alas maahan sinut survaistiin, sinä kansojen kukistaja.” (Jes. 14:12.)

Avaintekstit:

1. Joh. 4:8, 16;
1. Joh. 4:7-16;
Hes. 28:12-19;
Jes. 14:12-15;
Ilm. 12.

Monet ajattelijat ovat yrittäneet selittää pahuuden alkuperää. Jotkut ehdottavat, että pahuus on ollut aina, sillä heidän näkemyksensä mukaan hyvyyttä voidaan arvostaa vain, jos sen vastakohtana on pahuutta. Toiset uskovat, että maailma luotiin täydelliseksi, mutta jollakin tapaa tänne pääsi pahuutta. Esimerkiksi kreikkalaisessa mytologiassa pahuus sai alkunsa, kun utelias Pandora avasi sinetöidyn lippaan, josta kaikki maailman pahuudet purkautuivat ulos (tämä myytti ei tosin selitä lippaaseen oletettavasti kätketyn pahuuden alkuperää).

Raamattu sitä vastoin opettaa, että meidän rakastava Jumalamme on kaikki-voipa (1. Aik. 29:10, 11) ja täydellinen (Matt. 5:48). Näin ollen kaiken, mitä hän tekee, täytyy myös olla täydellistä (5. Moos. 32:4), myös sen, miten hän loi meidän maailmamme. Kuinka sitten pahuutta ja syntiä saattoi ilmaantua täydelliseen maailmaan? 1. Mooseksen kirjan 3. luvun mukaan Aadamin ja Eevan lankeemus toi synnin, pahuuden ja kuoleman tänne.

Tämä vastaus nostaa esiin toisen ongelman. Jo ennen lankeemusta oli ollut pahuutta, joka tuli tuli ilmi käärmeen kautta, joka petti Eevan (1. Moos. 3:1-5). Meidän on siis mentävä vielä pidemmälle ajassa taaksepäin, aikaan ennen lankeemusta, saadaksemme selville, mikä on sen pahuuden lähde ja alkuperä, joka niin vahvasti hallitsee meidän nykyistä olemassaoloamme ja joka hetkittäin tekee elämästämme varsin kurjaa.

1.10. Senioripäivä

Tämä tutkistelu on sapatiksi 1.10.2022

LUOMINEN, RAKKAUDEN ILMAUS

Luonto nykyisessä tilassaan välittää ristiriitaista sanomaa hyvästä ja pahasta. Ruusupensaissa on ihastuttavia ruusuja, mutta samalla vaarallisia piikkejä. Tukaani tekee meihin vaikutuksen kauneudellaan ja sitten kauhistuttaa meitä hyökkäämällä muiden lintujen pesiin ja syömällä niiden hauraat poikaset. Jopa ihmiset, jotka osoittavat yhtenä hetkenä ystävällisyyttä, voivat seuraavassa hetkessä olla ilkeitä, vihamielisiä ja väkivaltaisia. Ei ihme, että vertauksessa vehnästä ja rikkaviljasta työmiehet kysyivät pellon omistajalta: ”Herra, etkö sinä kylvänyt peltoosi hyvää siementä? Mistä siihen on tullut rikkaviljaa?” (Matt. 13:27.) Omistaja vastasi: ”Se on vihamieheni työtä.” (Matt. 13:28.) Vastaavasti vihollinen saastutti Jumalan luoman maailmankaikkeuden synnin siemenillä.

Lue 1. Joh. 4:8, 16. Mitä varmuus siitä, että ”Jumala on rakkaus”, kertoo hänen luomistöittensä luonteesta?

”Jumala on rakkaus.” (1. Joh. 4:8, 16.) Tästä seuraa ainakin kolme seikkaa. Rakkaus on luonteeltaan sellaista, ettei se voi olla olemassa itseensä sulkeutuneena, vaan se vaatii saada ilmaista itseään. (Millaista rakkautta ei ilmaistaisi?) Kolmiyh-teisen Jumalan kolmen persoonan kesken Jumalan rakkautta jaetaan *sisäisesti*, ja *ulkoisesti* Jumala ilmaisee sitä suhteessaan kaikkiin luomiinsa olentoihin. Toiseksi, kaikki, mitä Jumala tekee, on ilmaisua hänen ehdottomasta ja muuttumattomasta rakkaudestaan. Tämä sisältää hänen luomistekonsa, lunastustekonsa ja jopa hänen rankaisevan oikeudenmukaisuutensa ilmentymät. Itse asiassa ”Jumalan rakkaus ilmenee hänen vanhurskaudessaan yhtä hyvin kuin hänen armossaan. Vanhurskaus on hänen valtaistuimensa perustus ja hänen rakkautensa hedelmä.” (5AO 317.) Kolmanneksi, koska Jumala on rakkaus ja kaikki mitä hän tekee ilmentää hänen rakkauttaan, hän ei voi olla synnin alkulähde, sillä se olisi hänen luonteensa vastaista.

Oliko Jumalan sitten pakko luoda maailmankaikkeus? Hänen täysivaltaisuutensa näkökulmasta katsottuna ei, sillä se oli hänen vapaan tahtonsa valinta. Hänen rakkauden luonteensa näkökulmasta katsottuna hän halusi maailmankaikkeuden keinoksi ilmentää rakkauttaan. Ja miten ihmeellistä, että hän loi tietyt olennot, kuten ihmiset, paitsi kykeneviksi vastaamaan Jumalan rakkauteen myös kykeneviksi ilmaisemaan rakkautta toisia kohtaan. (Ks. Mark. 12:30, 31).

VAPAA TAHTO, RAKKAUDEN PERUSTA

Lue 1. Joh. 4:7-16. Mitä teksti kertoo vapaasta tahdosta rakkauden kasvattamisen ehtona?

Keinokukat voivat näyttää upeilta, mutta ne eivät kasva oikeiden kukkien tavoin. Robotit on ohjelmoitu puhumaan ja suorittamaan tehtäviä, mutta niillä ei ole elämää eikä tunteita. Elämä ja vapaa tahto ovat välttämättömiä ehtoja sille, että joku voi vastaanottaa, vaalia ja jakaa rakkautta. Niinpä rakastava Jumala loi enkelit (myös Luciferin) ja ihmiset vapaiksi valitsemaan. Hän antoi heille myös mahdollisuuden valita väärin. Jumala loi maailmankaikkeuden täydelliseksi ja sopusointuiseksi ympäristöksi, jossa hänen luomansa olennot voisivat kasvaa rakkaudessa ja viisaudessa.

1. Joh. 4:7-16 Johannes korostaa, että ”Jumala on rakkaus” ja että hän ilmaisi rakkautensa lähettämällä Poikansa kuolemaan syntiemme tähden. Tästä meidän tulisi ilmaista kiitollisuuttamme rakastamalla toisiamme. Tällainen Jumalasta lähtöisin oleva rakkaus olisi vakuuttavin todiste siitä, että Jumala pysyy meissä ja me hänessä. Vetoamus Jumalan rakkauden heijastamiseksi on järkevä vain, jos se on osoitettu olennoille, jotka voivat valita ilmaista rakkautta tai elää itsekkeistä elämää. Vapautta valita voidaan silti helposti käyttää väärin, mistä surullisena osoituksena on Luciferin kapina.

Vaikka ymmärrämme valinnanvapauden tärkeyden, silti jotkut miettivät: ”Jos Jumala tiesi, että Lucifer kapinoisi, miksi hän loi tämän? Eikö se tarkoita, että Jumala on vastuussa synnin alkuperästä?” Vastaus riippuu monista tekijöistä, joista yksi on se, mitä sanalla ”vastuussa” tarkkaan ottaen tarkoitetaan. Synnin alkuperä ja luonne ovat salaperäisiä; ei niitä pystytä täysin selittämään.

Kaikesta huolimatta Jumala ei *määrännyt* synnin olemassaoloa; hän vain *salli* sen. Sitten ristillä hän otti päälleen synnin täyden rangaistuksen mahdollistaen täten sen lopullisen hävittämisen. Täytyy muistaa, että Jumala itse maksoi kallemman hinnan synnin ja pahan olemassaolosta (Matt. 5:43-48; Room. 5:6-11). Hän on kärsinyt niistä enemmän kuin kukaan meistä tulee koskaan kärsimään.

Jumalan lahjoittama vapaa tahto on pyhä asia, ja sen harjoittamisella on vahvat seuraukset sekä itsellesi että muille. Minkä päätösten edessä olet? Mitkä ovat niiden seuraukset riippuen siitä, mitä päätät?

**SALA-
PERÄINEN
KIITTÄMÄT-
TÖMYYS**

Lue Hes. 28:12-19. Mitä teksti opettaa synnin salaperäisestä alkuperästä?

Suuri osa Hesekielin kirjan tekstiä on kirjoitettu lopun ajan symbolisella kielellä. Usein tiettyjä kokonaisuuksia (kuten henkilöitä, eläimiä ja esineitä) ja paikallisia tapahtumia käytetään edustamaan ja kuvaamaan laajempia kosmisia ja/tai historiallisia tapahtumia. Hes. 28:1-10 Herra puhui Tyroksen ruhtinaasta (Tyros oli muinainen menestyvä foinikialainen satamakaupunki) rikkaana ja ylpeänä hallitsijana, joka oli vain ihminen, mutta joka väitti olevansa jumala ja istuvansa jumalten valtaistuimella.

Hes. 28:12-19 historiallinen kuvaus muuttuu vertaukseksi, jolla kuvataan Luciferin alkuperäistä lankeamista taivaassa. Niinpä Tyroksen ruhtinas, joka oli elävä ihminen "keskellä merta" (Hes. 28:2, 8), edustaa nyt kerubia, sädehtivää vartijaenkeliä (Hes. 28:14), joka oli "Eedenissä, Jumalan puutarhassa" ja Jumalan "pyhällä vuorella" (Hes. 28:13, 14).

Ratkaiseva lause löytyy jakeesta 15: "Moihteen sijaa ei sinussa ollut siitä päivästä, jona sinut loin, siihen päivään, jolloin lankesit pahaan." (Hes. 28:15.) Luciferin täydellisyys piti sisällään mahdollisuuden pahuuteen ja väärin tekemiseen. Moraalisena olentona Luciferilla oli vapaa tahto, joka kuului täydellisen olennon ominaisuuksiin. Lucifer luotiin täydelliseksi - ja täydellisyyteen kuului kyky valita vapaasti. Lucifer käytti vapaata tahtoaan väärin ja turmeltui alkaessaan ajatella itseään tärkeämmäksi kuin mitä oikeasti oli.

Kun Lucifer ei ollut enää tyytyväinen siihen, millaiseksi Jumala oli hänet luonut ja millaisen kunnian hänelle antanut, hän kadotti kiittolisuutensa Jumalaa kohtaan ja toivoi saavansa enemmän tunnustusta kuin ansaitsi. On mysteeri, miten näin saattoi käydä täydelliselle enkelille täydellisessä maailmankaikkeudessa.

"Synti on salaperäinen, selittämätön asia. Sen olemassaololle ei ole mitään syytä. Pyrkimys selittää syntiä on sama kuin pyrkisimme antamaan sille oikeutuksen. Synti ilmaantui täydelliseen maailmankaikkeuteen, eikä sille löydy syytä eikä perusteita." - Ellen G. White, *The Truth About Angels*, s. 30.

Paavali sanoo, että meidän tulisi kiittää kaikesta (1. Tess. 5:18). Miten nämä sanat voivat auttaa meitä pääsemään kiittämättömyyden ja itsesäilin tunteista?

YLPEYDEN HINTA

Raamatussa nähdään kaksi hallitsevaa pääteemaa, jotka kilpailevat keskenään. Toinen on Salemin, Siionin vuoren, Jerusalemin ja uuden Jerusalemin teema, joka edustaa Jumalan valtakuntaa. Toinen on Baabelin eli Babylonin teema, joka edustaa Paholaisen väärennettyä valtakuntaa. Useita kertoja Jumala kutsui kansaansa ulos pakanallisesta Babyloniasta palvelemaan häntä luvatussa maassa.

Abramia pyydettiin muuttamaan Kaldean Urista Kanaaninmaahan (1. Moos. 11:31-12:9). Pitkän pakkosiirtolaisuusajan jälkeen juutalaiset lähtivät Babyloniasta palatakseen Jerusalemiin (Esa 2). Ilmestyskirjassa Jumalan kansaa kutsutaan ulos lopunajan Babylonista (Ilm. 18:4) ja liittymään Karitsan joukkoihin, jotka lopulta asuvat Siionin vuorella ja uudessa Jerusalemissa (Ilm. 14:1; Ilm. 21:1-3, 10).

Lue Jes. 14:12-15. Mitä kauaskantoisia seurauksia Luciferin ylpeydellä taivaassa oli tälle maailmalle ja maailmankaikkeudelle?

Babylonin kaupunki edustaa valtaa, joka on asettunut Jumalaa ja hänen valtakuntaansa vastaan. Babylonin kuninkaasta (Nebukadnessar) tulee ylpeyden ja ylimielisyyden symboli. Jumala oli paljastanut Nebukadnessarille, että Babylon oli vain kultainen pää suuressa valtakuntia kuvaavassa kuvapatsaassa (Dan. 2:37, 38). Haastaen Jumalan ilmoituksen kuningas teetätti täyskultaisen kuvapatsaan merkiksi siitä, että hänen valtakuntansa kestäisi ikuisesti. Hän vaati vieläpä kaikkia palvomaan patsasta (Dan. 3). Tyroksen kuninkaan tavoin (Hes. 28:12-19) Babylonin kuninkaasta tuli Luciferin symboli.

Jes. 14:3-11 kuvailee ylpeän ja sortoa harjoittavan Babylonin kuninkaan kukistumisen. Jes. 14:12-15 siirtyy maailmanhistorian kuvaamisesta taivaallisiin saleihin ja korostaa, että samanlainen ylpeä ja ylimielinen henki sai aikaan Luciferin alkuperäisen lankeamisen. Lucifer suunnitteli valtaistumisensa pystyttämistä taivaallisten joukkojen yläpuolelle ja itsensä korottamista Korkeimman vertaiseksi (Jes. 14:14). Luciferin itsekkyytensä ja kilpailunhalu haastoivat Jumalan epäitsekään rakkauden ja yhteistyöhalun. Vihollinen syytti Jumalaa siitä, mitä hän itse oli. Hän myös levitti valheitaan toisille enkeleille.

Miksi on helppo tulla ylpeäksi ja kerskailevaksi joko asemastamme tai saavutuksistamme tai molemmista?

EPÄUSKON LEVIÄMI- NEN

Lue Ilm. 12. Mitä luku opettaa meille taivaassa syttyneen kapinan leviämisestä maailmaan?

Luciferin lankeaminen ei ollut vain pieni mielipiteitä koskeva erimielisyys. Ilm. 12 kertoo, että taivaassa syttyi suuri sota Luciferin ja tämän enkeleiden ja Kristuksen ja tämän enkeleiden välillä. Luciferia kutsutaan tässä luvussa suureksi lohikäärmeeksi, muinaisaikojen käärmeeksi, Paholaiseksi ja Saatanaksi sekä veljiemme Syyttäjäksi (Ilm. 12:9, 10). Kristusta kutsutaan Mikaeliksi (Ilm. 12:7), joka tarkoittaa 'Jumalan kaltainen'.

Perustuen mainintaan ylienkele Mikaelista (Jood. 9) jotkut uskovat Mikaelin olevan vain enkeliolento. Danielin kirjassa kuitenkin jokainen suuri näky kulminoituu Kristukseen ja hänen iankaikkiseen valtakuntaansa – kuten käden koskettamatta liikkeelle lähtevä kivi (Dan. 2:34, 45), Ihmisen Poika (Dan. 7:13, VKR), taivaan joukon valtiasta ja ruhtinain ruhtinas (Dan. 8:11, 25) ja Mikael, suuri enkeliruhtinas (Dan. 12:1). Niinpä aivan kuten Herran enkeli on tietyissä tapauksissa Herra itse (2. Moos. 3:1-6; Ap. t. 7:30-33 jne.), Mikael on sama jumalallinen olento eli itse Kristus.

Ilm. 12 tarjoaa yleiskatsauksen meneillään olevaan suureen taisteluun, joka 1) alkoi taivaassa, kun Lucifer ja kolmasosa taivaan enkeleistä ryhtyivät kapinaan; ja joka 2) kulminoitui Kristuksen ratkaisevaan voittoon ristillä; ja joka 3) jatkuu yhä Jumalan lopunajan jäännöskansaa vastaan.

Pohtien suuren taistelun alkua Ellen G. White selittää: "Suuressa arnessaan Jumala suhtautui pitkään kärsivällisesti Luciferiin. Häntä ei vapautettu korkeasta asemastaan heti, kun hän alkoi helliä tyytymättömyyttä, eikä edes silloin, kun hän jo esitti valheellisia väitteitään uskollisille enkeleille. Hän sai olla vielä pitkään taivaassa, ja kerran toisensa jälkeen hänelle tarjottiin anteeksiantoa sillä ehdolla, että hän katuisi ja alistuisi Jumalan tahtoon." (ST nettiversio, s. 585.)

Emme tiedä, kuinka kauan sota kesti taivaan todellisuudessa. Riippumatta taistelun ankaruudesta ja ajallisesta kestosta, tärkein asia siinä oli, että Paholainen enkeleineen "kärsi tappion, eikä sille ja sen joukolle ollut enää sijaa taivaassa" (Ilm. 12:8; ks. myös Luuk. 10:18). Ongelma oli tietysti se, että he tulivat tänne, meidän maailmaamme.

Mikä on ainoa toivomme voittaa vihollinen?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen G. White, *Alfa ja omega*, osa 1, s. 13–23 tai *Patriarkat ja profeetat*, s. 11–22; *Suuri taistelu*, nettiversio, s. 581–595 tai *Alfa ja omega*, osa 8, s. 9–20 tai *Suuri taistelu*, s. 484–494 tai *Suuri taistelu*, taskup., s. 315–322.

”Ei ollut mitään toivoa niiden [Paholaisen ja hänen enkeleittensä] lunastamiseksi, jotka olivat todistaneet ja nauttineet taivaan sanoin kuvaamattomasta ihanuudesta ja nähneet Jumalan pelottavan majesteettisuuden, ja silti kaiken tämän loiston keskellä olivat kapinoineet häntä vastaan. Ei ollut mitään uusia ja ihania Jumalan voimannäytöksiä, jotka olisivat voineet tehdä heihin syvemmän vaikutuksen kuin kaikki se, mitä he olivat jo kokeneet. Jos he saattoivat kapinoida sanoin kuvaamattoman ihanuuden keskellä, heitä ei voitaisi asettaa enää sen suotuisampaan tilaan todistamaan uskollisuuttaan. Ei ollut mitään varavoimia, ei myöskään suurempia korkeuksia tai äärettömän loiston syvyyksiä, joilla heidän mustasukkainen epäilyksensä ja kapinallinen nurinansa olisi voitu voittaa. Heidän syyllisyytensä ja rangaistuksensa on oltava suhteessa heidän korkeisiin etuoikeuksiinsa taivaallisissa saleissa.” – Ellen G. White, *Confrontation*, s. 21.

”Jumala ja Kristus tiesivät alusta alkaen saatanan luopumuksen ja ihmisen lankeamisen tuon luopion pettämistaidon tähden. Jumala ei ollut säätänyt synnin olemassaoloa, mutta hän näki edeltäkäsikin sen ilmaantumisen ja valmistui tämän kauhean tapauksen varalle. Niin suuresti hän rakasti maailmaa, että lupasi antaa ainoan Poikansa, ’ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä’ (Joh. 3:16).” (4AO 13.)

Keskustelunaiheita:

1. Keskustelkaa siitä, onko Jumala viime kädessä vastuussa pahuuden alkuperästä ja olemassaolosta maailmassamme. Miten tällaiseen syytökseen voisi vastata?
2. Miten risti sopii ymmärrykseemme pahuuden olemassaolosta? Miksi ristin ja sen tapahtumien tulee olla keskeisellä sijalla pahuuden alkuperän ymmärtämisessä?
3. Näiden synnin ja kärsimyksen täyttämien vuosituhansien aikana Paholainen on varmasti tullut täysin tietoiseksi kapinansa traagisista seurauksista. Miksi hän silti jatkaa kapinansa Jumalaa vastaan?
4. Kuinka voimme elää Matt. 5:43–48 edellyttämällä tavalla?